

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2238/2023
09.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босилковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бранислава Видицки адвокат из ..., против туженог Клиничког центра Војводине из Новог Сада, чији је пуномоћник Милена Ивошевић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 418/23 од 28.02.2023. године, у седници одржаној дана 09.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 418/23 од 28.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 418/23 од 28.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2956/2021 од 02.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужени да јој на име неисплаћених трошкова за исхрану у току рада за период од 01.11.2018. године до 23.03.2021. године исплати укупан износ од 15.178,94 динара, и то износ од 11.917,00 динара на име главнице, износ од 3.261,94 динара на име законске затезне камате од доспећа сваког појединачног износа до 28.09.2022. године, као и припадајућу законску затезну камату на износ главнице почев од 29.09.2022. године па до коначне исплате, да јој на име неисплаћених трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.11.2018. године до 23.03.2021. године исплати укупан износ од 85.390,39 динара, и то износ од 68.370,49 динара на име главнице и износ од 17.019,90 динара на име законске затезне камате од доспећа сваког појединачног износа до 28.09.2022. године, као и припадајућу законску затезну камату на износ главнице почев од 29.09.2022. године па до коначне исплате, као и захтев за накнаду трошкова поступка са законском затезном каматом почев од извршености па до исплате у року од 8 дана од дана пресуђења под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у укупном износу 48.400,00 динара у року од 8 дана под претњом извршења. Тужилца је ослобођена од обавеза плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 418/23 од 28.02.2023. године жалба тужиле је одбијена и пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2956/2021 од 02.12.2022. године је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20, 10/23-ддруги закон), прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Ставом 2. истог члана, прописано је да испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе нити новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Правноснажном пресудом одлучено је о потраживању тужиле на име трошкова за исхрану и регрес за коришћење годишњег одмора са припадајућом каматом. О овом праву тужиле нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са судском праксом израженом кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 05.07.2022. године, према коме запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама као корисницима буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, у радном спору дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате је поднета 03.11.2021. године, а вредност предмета спора је 80.287,49 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд оценио да је ревизија тужиле недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**